

Ngày hôm ấy,
tổ chào đời.
Trời nắng hay mưa,
tổ chẳng biết nữa.

Ngay lúc ấy,
tổ thấy những đôi mắt,
những nét miệng
và những nụ cười.

Dù là ở đất nước nào
đi chẳng nữa.

Ta nghe thấy
những lời dịu dàng
trong ngôn ngữ
gia đình nói
với nhau.

Tổ thấy hình dạng
những chữ số: ba, hai mươi,
một nghìn...

Tổ nhận ra ngay:
cái cây, chú chó, ngôi nhà,
nụ hôn...

Tổ thích mùi thơm tỏa ra
từ nồi đất hoặc bông hoa.

Tổ học cách gọi tên và đếm.
Tổ hát theo ông bà những bài hát.

Nhưng tổ nhanh chóng tò mò về những đứa trẻ ở nơi khác,
những từ ngữ lạ mà các bạn ấy phát âm.
Các bạn ấy chơi những trò gì?
Điều gì khiến các bạn ấy cười nhỉ?
Những bạn nhỏ đang sống ở những nơi rất xa xôi.

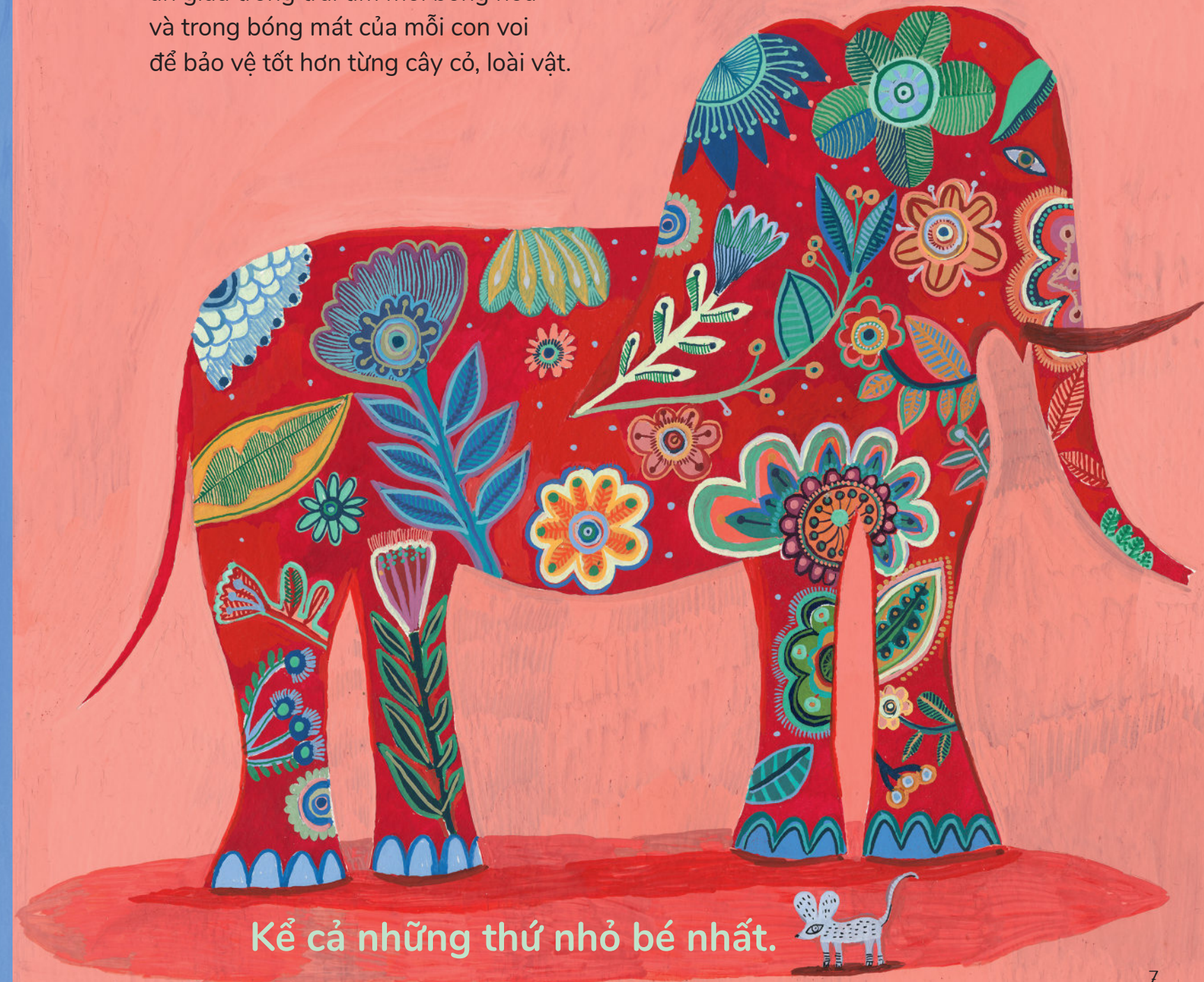

Thế giới thật rộng lớn
và tớ có quyền biết rằng
Trái Đất, quả cầu to lớn
đầy đất đá và nước,
là ngôi nhà chung
của loài người.

Vì vậy, đó cũng là
ngôi nhà của tớ. Rừng xanh
của tớ, vườn cây của tớ,
đại dương của tớ, một viện bảo tàng sống
khổng lồ của tất cả chúng ta.

Tớ có quyền biết những bí mật
ẩn giấu trong trái tim mỗi bông hoa
và trong bóng mát của mỗi con voi
để bảo vệ tốt hơn từng cây cỏ, loài vật.

Kể cả những thứ nhỏ bé nhất.